

עלי אופק

פרשת תצווה-שבת זכור

הנושא: לעת הזאת הגעת

”וזכרת
את
השם
אלוקיך...“

תוכן עניינים:

פרשת תצווה - זכור

- 3..... מן השורש | הרב י. א. כהן
- 4..... אלון ב(ו)כות | הרב י. א. כהן
- 5..... להת(ע)לות באילן גבוה | הרבנית אסתר הורביץ
- 7..... מפי עליון | הרבנית עמית
- 8..... מילים חמות | המורה אביבה חזן
- 9..... לשוב מאהבה | דבר המערכת
- 10..... הגעת למלכות | בעילום שם
- 10..... הדור האחרון | שרה פרוינד
- 11..... לאורם נלך | הודיה דנינו
- 12..... משרד להכיר | הילה שנקר ושרה בן שלמה
- 15..... מילמילון | אביטל גולי
- 16..... עלי דרך
- 17..... הילולים | מדור לאיחולים

מוסף - סיכום היריד

- 23..... מגילת היריד
- 22..... התרשמתי
- 21..... היריד במספרים
- 20..... מילים דוממות | הודיה הרצליך
- 19..... שיחו בכל נפלאותיו | שירן שהינו
- 18..... שני סיפורים, השגחה אחת

כניסת שבת
וקבלת שבת בחד"א

17:11

שיעור שבת
עם הרבנית

17:50

קידוש שבת

18:35

הרצאה
הרב לווינשטיין

20:35

עונג שבת
ושבת כלה
לאחר ההרצאה

קידוש שבת

10:15

קריאת
פרשת זכור

12:40

הרצאה
הרב לווינשטיין

13:05

ספריה
פתיחה: 14:40
סגירה: 17:00

סעודה
שלישית

17:30

מוצאי שבת

18:18

הבדלה

18:55

מן השורש

פורים - קבלת התורה שבעל פה ברצון

כשם שפסח הוא התחלה גופנית של קיום עם ישראל וסוכות הוא הקיום הגופני, באותה מידה, שבועות הוא קבלת התורה שבכתב ושמחת תורה זה קיום התורה שבכתב, סיום והתחלה, כך גם פורים הוא חג של קבלת התורה שבעל פה ברצון וחנוכה הוא הקיום. בהר סיני קיבלו את התורה שבכתב בעל כורחם. הגמרא אומרת שהתורה התקבלה בכפייה, אבל בפורים זה היה ברצון, הם קיימו וקבלו.

יש קבלת התורה שבעל פה ברצון, בפורים הם הבינו שהעולם הזה מכסה, מסתור פנימיות רוחנית, זה המשמעות של מגילת אסתר, שהיא מגלה את ההסתר. אז באותה מידה התורה שבכתב מכסה את התורה שבעל פה, וזה התברר בפורים.

מה נקרא תורה שבעל פה? להבין את הדברים שלא נכתבו ונמסרו דורי דורות. ובתקופת התלמוד חז"ל התחילו לכתוב את התורה שבעל פה, לכן התורה שבעל פה זה להאמין בחז"ל ולדעת שדבריהם משקפים את רצון ה'. מי מקיים הנצחיות של עם ישראל? אמונה בחז"ל, המסורת שנמסרה דורי דורות מגלה את קיום עם ישראל ובגלל זה עם ישראל מאוחד.

כשעם ישראל התכוננו לקבל את התורה בהר סיני, נאמר ביחיד "ויחן ישראל", רש"י מסביר: "כאיש אחד בלב אחד". אסתר המלכה אומרת "לך כנוס את כל היהודים", שלא יהיו מפוזרים כמו שאמר המן "ישנו עם... מפוזר ומפורד", שיהיו מאוחדים עם בורא עולם אחד. התורה שבעל פה מאחדת את כל העדות (כמו שיהודים ממזרח אירופה הולכים עם פאות מסולסלות, והיהודים מתימן שלא ראו אותם אלפיים שנה הולכים כמוהם גם עם פאות מסולסלות... זה הקיום האמיתי של התורה שבעל פה).

בדורנו אנו צריכים לשמוע לחכמים, חכמי הדור שמסרו לנו את התורה מידי דורות. וזה הכח של הנצחיות של עם ישראל שמכין את הישועה של עם ישראל, ויביא את הגאולה במהרה ובימנו אמן.

אלון ב(ו)כות

סמינר אופקים, צוות ההנהלה, צוות התלמידות, בוגרות - משתתפות באבל הגדול על פטירתו של מחנך בנות ישראל הרב וולף זצ"ל. הוא היה הבן של מנהל בית יעקב הראשון בבני ברק הרב אברהם יוסף וולף זצ"ל, שנפטר לפני 40 שנה.

הוא היה תלמיד חכם, מנהל סמינר מיוחד סמינר גדול לתורה וליראה.

הרבה דורות חונכו ע"י הרב זאב וולף זצ"ל.

הוא מסר שיעורי יהדות עם אמונה, הוא היה כפוף לדעת חכמים, היה דוגמא לדור הצעיר של בנות ישראל.

זכרו ישאר בתוך רשימה של גדולי ומחנכי עם ישראל.

היה גם מנהל של איגוד הסמינרים וידע להכריז בגאון את הערכים הנצחיים של עם ישראל.

הרבה משפחות נבנו בזכותו, נאמנות הנצחיות של תורתנו הקדושה.

הוא ישאר בשביל כולנו דוגמא של איש ישר, מסור ונאמן למורשת של ישראל שידע להקנות לתלמידות.

יהי זכרו ברוך.

ת.נ.צ.ב.ה.

להת לות באילן גבוה

כל הפולש - נותנים לו

משרד האליה - וקוץ בה

זה היה בית נאה ומרווח ביישוב מבוסס במרכז הארץ. המשפחה עמדה לידו, נרגשת ומסרבת להאמין למראה עיניה. מי היה מאמין שהם יקבלו בית יפה כל כך, ועוד בחינם.

בני המשפחה היו עייפים ומרוטי עצבים. ניכר כי הם עברו חוויות לא קלות. שני ההורים סחבו מזוודות כבדות. הילדים היו מלוכלכים בכל מיני צבעים, בבגדים שונים ומשונים, כמי שהגיעו מדרך רחוקה, והם לבשו מכל הבא ליד, בבגדים שבימים כתיקונם שום אמה ממוצעת לא היתה נותנת לילדיה לצאת איתם לרחוב. אבל אלו ימים טרופים, העולם מתהפך. השגרה נעלמה. אין לימודים, אין אוכל מסודר, כולם נעים ונדים, וגם ההורים לבושים כלא מן הישוב.

ובעוד בני המשפחה מתארגנים לכניסה לבית, התקרבה אליהם משפחת אנשים מכובדים, מלווה בעדת צלמים עיתונאים. ממשלת ישראל תדאג לפליטים המסכנים לחינוך, דיור ועבודה, הצהיר אחד מהאנשים החשובים לאוזני התקשורת, ואז פנה אל בני המשפחה במאור פנים:

"ברוכים הבאים", אמר האיש שהסתבר כי הוא ראש הממשלה. "אנחנו שמחים מאוד לראות אתכם פה. הדרך בוודאי לא היתה קלה".

אבי המשפחה נאנח. "היה קשה מאוד להגיע", הוא אמר, "והיה קשה לא פחות לצאת משם. ראינו מחזות קשים. המונים צבאו על כל אוטובוס, הצפיפות היתה נוראה, הילדים בכו, אבל כנראה שאין דרך אחרת. נסיעה שצריכה לקחת שעה, לקחה לנו חצי יום".

"העיקר שאתם פה", אמרה אישה שהציגה את עצמה כשרת הפנים. "בטח לא היה לכם קל שם..."
 "היה קשה מאוד", אמרה אם המשפחה. "נורא ואיום. ממש מפחיד להסתובב בחוץ. רעמי הפיצוצים לא חדלים שם לרגע. תוהו ובוהו. חיילים מסתובבים עם נשקים שלופים מכל מיני סוגים והרחובות אפופי עשן, שיכורים, כלי נשק מגוונים, יורים לכל הכיוונים..."
 "אבל שמעתי גם על גילויים יפים של חמלה אנושית", התערב בשיחה שר החוץ.
 "ללא ספק", הסכים האבא. "אתה רואה אנשים טובים שדואגים להעביר משלוחי מזון למשפחות אחרות, אתה רואה איך דואגים לעניים, ליתומים ולא למנות. אנשים תורמים כסף ביד רחבה ומתרימים גם אחרים..."
 "מחמם את הלב", אמר שר החוץ בהתרגשות דיפלומטית.

"אבל מצד שני כולם פוחדים מפלישה", הוסיף האבא. יש משפחות שנועלות את הבית כדי שאנשים זרים לא יוכלו להיכנס. יש ממש חוליות מאורגנות שמסתובבות ברחובות ומנסות לחדור לבתים כדי להחרים...
 "להחרים מה?"

"כסף, אלא מה?" השיב האבא. "ולפעמים הם מותירים אחריהם נזק והרס - ואין עם מי לדבר. אין דין ואין דיין. רכבים עמוסי אנשים מנסים לפלס את דרכם בין ההמונים. חוקי התנועה לא מעניינים אף אחד".
 "נוראה ואיומה", אמרה שרת התחבורה המקדמת 'הדרת נשים'.

"אז הגעתם לפה כל המשפחה?" התעניין ראש הממשלה.

"לא כולם", אמר האב בטון מודאג. "הבן הגדול נעלם אתמול ואין לנו מושג איפה הוא. הוא יצא בערב עם חברים. אמרנו לו: זה מסוכן. תישאר בבית. גם מאוד מאוד קר ואין לך סוודר. אבל הוא לקח איתו בקבוק ויצא".

"בקבוק מולוטוב?" שאל שר הביטחון. "יכול להיות", אמר האבא. "אני לא מכיר את הפירמות."
 "אז בעצם הגעתם רק עם הקטנים?" שאלה שרת החינוך וליטפה את ראשה של אחת הילדות.
 "כן", השיבה האם על סף דמעות. "אחרי שחיפשתי אותם במשך שעות. אבל אני כל הזמן חושבת על הגדול..."

"נו טוב", ניסה האבא להרגיע את אשתו. "הוא יחזור. אם לא מחר אז מחרתיים. המצב הזה הרי לא ימשך לנצח..."
 בכל אופן", התערב ראש המשלה בשיחה המשפחתית. אתם יכולים כמובן להישאר פה כמה זמן שאתם רוצים.
 "תודה רבה", השיבו שני ההורים לעבר כל חברי המשלה. "באמת תודה".
 "כמובן שנסדר לכם גם עבודה", אמרה שרת העבודה. "המשרות כבר מחכות לכם".

"אה, תודה רבה, אבל יש לי עבודה", השיבה האמא. "אני עוברת בהיי-טק". חברי המשלה הביטו זה בזה ברוב משמעות. אכן, הפליטים של המלחמה הזו אינם המסכנים חסרי הכול של המלחמות הקודמות. אלו אנשים מבוססים ובעלי השכלה. המדינה צריכה לחטוף אותם בשתי ידיים.

"גם לגבי חינוך אתם לא צריכים לדאוג", הוסיפה שרת החינוך. "בתי הספר לילדים שלכם כבר מוכנים".
 "לא לא לא", אמר האבא. "גם עם זה אנחנו מסודרים. כל מה שאנחנו צריכים זה מקום מגורים".

"יופי. מעולה", אמר ראש המשלה בשמחה. "אז נשאר רק דבר אחד. תצטרכו לעבוד פה איזה טקס קצר. כי אנחנו קולטים פה רק יהודים, אתם מבינים..."
 "מה?" שאלו שני ההורים וכל הילדים. "אנחנו הרי יהודים!".
 "ברור, ברור, אמר שרת הדתות. "כולם אומרים כך, כולם זכאים, אבל זה סתם הליך פרוצדורלי. עושים את זה צ'יק צ'אק. הנה. בואו אחי. הדיינים כבר מוכנים".
 "בשום פנים ואופן. התרגז האבא. "אנחנו יהודים כשרים ולא צריכים שום הליך".
 "מה אכפת לכם", ניסה שרת הדתות לפתות אותם. "זה גיור לקו-לא".
 "ואז תקבלו דיור לכו-לם". סיים ראש המשלה.

היה זה שרת החוץ שהבין את הפוטנציאל הנפיץ של השיחה, והחליט לשנות נושא.
 "אז מה אתם אומרים על זלנסקי?" שאל השר.
 "איזה זלנסקי בראש שלך", רטן האבא, עדיין נסער.
 "אתה מתכוון אולי זלובסקי?" שאלה האמא, "זלובסקי מוויז'ניץ?"
 "אני מתכוון זלנסקי מקייב" השיב שרת החוץ.
 "זלובקי הם מקייב?" תמהה האמא, "המחותנים של מאירוביץ? שיש להם מכולת בחזון איש?"
 שרת החוץ צמצם את עיניו בחשד. "רגע רגע רגע", שאל "אתם לא מאוקראינה?"
 "אולי במקור, אני יודע?" השיב האבא. "ההורים שלי מרומניה על גבול הונגריה".
 "ושלי מז'יטומיר", אמרה האמא, "נדמה לי שזה באוקראינה".
 "אז אתם לא פליטים?" שאל שרת החוץ.
 "למה אתה מתכוון?" השיב האבא.
 "אתם ברחתם מפוטין?" שאל שרת החוץ.
 "לא. אנחנו ברחנו מפורים", אמר האבא.
 "אנחנו גרים ליד סלבודקא". השרים מעיינים במפה.
 "זה בליטא, אז אתם ליטאים?"
 "לא, אנחנו חסידיים". "מה זאת אומרת?"
 "אנחנו מבני ברק".

"איזה מתחזים!", הכריז שרת החוץ.
 "מתחזים? חס וחלילה", השיב האבא. "דיברנו אמת. סיפרנו לך על הרחובות אפופי העשן, האוטובוסים הצפופים, רעמי הפצצים..."

"אז למה אתם לא נראים כמו חרדים?" חקרה שרת הפנים.
 "כי זה פורים, שכחת?" צחקה האמא.
 "הרי אמרתי לך בפירוש שאימהות מחפשות את הילדים שלהן, לא? אז גם אנחנו התחפשנו..."

"אז מדוע באתם לכאן?" שאלה ממשלת הזדון.
 "אמרו שנותנים דיורות. אז באנו לקחת" השיבה המשפחה החרדית.
 "זה לפליטים מאוקראינה", השיבו השרים. "לא לחרדים. זה לאנשים שאין להם לאיפה לחזור".

"גם לנו אין לאן לחזור, לא יכולנו לשלם את שכר יחידת הדיור שלנו". אמר האבא.
 "ראיתם איך אנחנו אנחנו גרים? יחידות דיור צפופות מרתפים דחוסים. דירות קטנות..."

"לכם כבר סידרנו משהו אחר", התערב בשיחה שרת האוצר.
 "איפה?" שאלה המשפחה.
 "במזבלה", השיב השר. "המריצות כבר מוכנות".

מפי עליון

זכרי!

פוסעים אנו במעגל השנה ושוב מגיעים לאותה תחנה, שבת "פרשת זכור" - "זכור את אשר עשה לך עמלק".

"מלחמה לד' בעמלק מדור לדור" - מה יש לזכור ובמי להילחם?

חז"ל מבארים שהמלחמה נגד עמלק היא לא דבר חד פעמי אלא בכל דור ודור קיימת התמודדות נגד עמלק.

מהו אותו עמלק הנלחם בנו?

היצר המפתה הנלחם בזהות היהודית שלנו, היצר החושף אותנו לערכים הפחותים של אומות העולם, ובדורנו אנו קוראים לו - פגעי הטכנולוגיה.

דרכו של יהודי לשאוב את החיות שלו מלימוד התורה וקיום המצוות. זהו החמצן של החיים. אולם המדיה מנתקת אותנו ממקור החיים וממכרת אותנו להנאות החולפות ומשלה אותנו כאילו בהם תלוי מקור חיותנו.

חלפה כבר חצי שנה ושוב אנחנו נדרשים לקריאה "זכור!"

קוראת לנו התורה - זכור את אשר עשה לך עמלק! תעמידה לנו התורה תמרור אדום! לאן, לאן פניך מועדות?

זכרי! התבונני האם את במדרון התלול המקרר את הקשר בינך לבין בורא עולם או שאת נלחמת בכל כוחותיך לשמור על הקשר איתו?

זוהי מלחמה עקובה מדם הדורשת ערנות מתמדת. אסור להירדם בשמירה!

רגע אחד של הסחת דעת ואת כבר נמצאת במחוז אחר.

ראיתי אותך נלחמת בכל עוז מול סביבה עוינת המבקשת לעקור אותך משורש החיים.

ראיתי אותך מתאמצת לעשות שינוי, להיראות אחרת.

יודעת אני כמה כוחות נפש נדרשים לעמוד מול הסחף ללכת נגד הזרם.

קוראים לעמלק הזה דעת קהל! כולם קונים... כולם הולכים... כולם מתלבשים...

ואת לא מתפעלת, לבשת עוז וגבורה. אינך מתביישת מפני המלעיגים - והערצתי אותך.

ובימים אלה תפילה זכה בצקון ליבי. אנא! בורא עולם שמור על בנותיך, הן רוצות להיות כל כך טובות. תן להם את הכח לעמוד מול הסחף הנוראי.

ובימים קדושים אלה, ימי הפורים - שמור על טהרת הלב שלהם, הצל אותם מכל מיני פורענויות של קלות דעת והוללות.

תן להן את הכח לחולל את המהפך "ונהפוך הוא", להיות מחוברת אליך ורק אליך.

בתפילה להצלחתכן כל הימים

ובברכת פורים שמח.

באהבה
עמית

מילים חמות לעת הזאת

בזמן כתיבת שורות אלה אני עדיין תחת הרושם של מסיבת ר"ח וה"עורו".

ועד צאת הגיליון ממכבש הדפוס בוודאי יצטרפו אירועים וחוויות נדירות שרק באופקים אפשר לחוות.

והנושא של הגיליון לעת הזאת...

נראה כי השבת ופורים מכוונים לחשבון וסיכום של העת זאת, פרק זמן זה מעבר עבור כל אחת מכן:

לבנות שנה ב' המחוגים דוהרים לכוון הסיום.

ולבנות שנה א' לכוון השדרוג בעלייתכן בסולם שנזרק אליכן משמיים.

ומבקשים מכן את הטיפוס בו...

(סוד קטן: כולנו מטפסים בו עד 120 שנה)

הנחת היסוד שהבריאה נבראה עבורך.

כל הקוסמוס בשבילך.

כל אחת יחידה - בשבילך העולם נברא.

ואם לעת הזאת, אז גורל הבריאה בידיים שלך.

איך תוכל הבריאה למלא את תפקידה בלעדייך?

איך יוכל העולם להגיע לתיקונו כשאת לא בסיפור?

ובמרכז העלילה את גיבורת המלכות...

אמת! בעבודה לא פשוטה.

לרקום עלילה כשאת הגיבורה.

אך לעת הזאת... הגעת למלכות!

תעשי ותצליחי.. (ברור!)

שבת שלום ופורים שמח מאד!

המו' אביבה.

נ.ב.

אל תשכחנה פרק כ"ב - אילת השחר...

וכמובן תהילים, כי פורים - כיפורים...

לשוב מאהבה

שביל עפר
שלא נגמר.
שממה. מדבר.
מעט לעת
פסיעה דמומה
על עוד ענף נשבר.
על קרקע סדוקה
מתלאות העבר
צועדת שיירה ארוכה
ובפיהם אותו הדבר-
"אנחנו בדרך ליעד,
בדרך לחוף מבטחים.
לא נחיה עוד בפחד ורעד,
חוזרים אל ארץ מלכים".
וכמה חלומות נרקמו
כמה דמעות סוערות.
כמה ציפיות וללבות שהלמו
דורות של בכיה לדורות.
והנה הם זכו,
פוסעים בשביל החרב.
מארצות אויב ברחו
אל מקום מקלט להתקרב.
ובסוף הם הגיעו.
נפתחו בפניהם השערים
והנוף הנשקף לעיניהם- מפעים (!)
מצויים שם אתרים קדושים
עם מקורות חיבור לשורשים.
מעיינות של יראת ד'
ונחלי תורה גועשים.
אך הם נשארו אדישים...
עיניהם לא תרו אחר קדושה.
לא למען החיבור, לא זו הגישה
רק רצו להימלט ממערכת חיים קשה.
והארץ שוממה רוחנית,
לא חפצים בה קוניה.
והתורה- תורת חיים-
מה תהא עליה?
ורחל מבכה על בניה...

בניי, ילדיי
כל זאת לשם מה?
לזאת בכיתי, התפללתי
לשם כך הורדתי דמעה?
חיכיתי שישובו
שבארצם ישבו,
ומתוך אהבת המקום- להתקרב.
אך הם לא חיפשו את הערב
לא הגיעו בלב אוהב.
הם רק שבו מארץ אויב...
וכבר נאמרו מילות תנחומים
על ימים עם לבבות שלמים,
על אהבת ד' שתבער בלב כולם.
רחל מנעי מבכי קולך
כי יש שכר לפועלך-
עוד ישוּבו בנים לגבולם!

אחותי היקרה מאוד!
"ושבו מארץ אויב... וישבו בנים לגבולם"
לעת הזו הגעת, רגע לפני פורים
את נמצאת כאן למעלה מחצי שנה.
הגיע הזמן להתבונן למה הגעת!
האם במטרה של וישבו בנים לגבולם-
שרצית והגעת באהבה לגדול,
ללמוד ולהתחבר לאמת.
או שמא זה מחמת וישבו מארץ אויב-
רק לברוח מקשיים ולא להיות במקום אחר...
הגיע הזמן שנכנס תחת הכותרת "בנים לגבולם"-
לשוב ולהגיע מתוך אהבה, מתוך הרצון להתקרב
ולהיות חלק מדרך האמת!
כי לפי נבואת הנחמה-
רחל עודנה מחכה...

חילים טובות

המקום של כולנו

הגעת למלכות

בעילום שם

ומי יודע-

אם לעת כזאת הגעת?

ללא מוכר

לעמוס

למאתגר

לרגע שאת עומדת במצב חדש ומפתיע,

ותמהה-

בשביל זה הגעתי?

או אולי-

לעת כזאת-

של שליחות

של אחדות

של התמסרות

של התמקדות

אולי-

לעת כזאת הגעת?

ואם את מצליחה לראות-

את הרגעים שבהם

הצלחת

והשקעת

והיו תוצאות

אפילו קטנות,

ואת מרגישה חלק

ממשהו גדול

ואת שייכת לחבורה

שכל רצונה- קרבה

אם את כל הרגעים האלו

את רואה-

את הגעת למלכות!

הדור האחרון

שרה פרוינד

אנחנו נמצאים בדור שנקרא 'עקבתא דמשיחא'.

אנחנו צריכות לדעת שזה דור מאוד חלש, אבל הוא יזכה לביאת המשיח..

אנחנו נבחרנו להיות הנציגות של הדור הזה, כתוב: "בזכות נשים צדקניות

נגאלו ישראל ובזכותן עדייתם להיגאל" בזכותנו בעז"ה המשיח יגיע!

ואנחנו צריכות לדעת שלעת הזאת אנחנו הגענו לעולם, בדור הזה

נבחרנו להיות הנציגות, בעולם מלא פיתויים, מלא ניסיונות, מלא קשיים,

עולם שהקב"ה נסתר ואם ה' שם אותנו בדור הזה אז יש לנו את הכוחות

להתמודד! לא ליפול ביאוש ח"ו ולחשוב שהעולם כ"כ ירוד, שמה זה משנה

עוד מצווה או מעשה טוב.

חס וחלילה, בדיוק ההפך, בגלל שאין הרבה אנשים שמכירים את הקב"ה אז

אנחנו בנות ישראל שיש לנו את הזכות להכיר את ה' אנחנו צריכות להתחזק

בצניעות, תפילה ויראת שמיים...

הרב פילץ שליט"א אמר שבדור שלנו בחור שלומד תורה ושומר על קדושתו

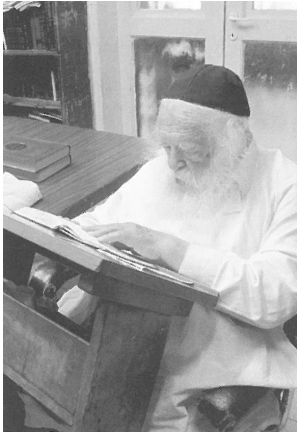
צריך לקום לפניו (!) וזה נכון גם לגבי בנות שלומדות בסמינר ושומרות על

עצמו...

וימי פורים הם ימים מסוגלים בשביל להתפלל ולבקש מהקב"ה, את קרבתו

יתברך וכוח להתמודד מול ניסיונות וקשיים ולכולנו יש התמודדויות ...

שנזכה לנצל את הימים האלו ולביאת המשיח במהרה בימינו אמן!

לאורם נלך

מי אנחנו שנכתב על רשכבה"ג מרן הגאון,
שר תורה ר' חיים קניבסקי זצוק"ל.
אבל שנזכה להעביר לילדינו את גודל חרדת הקודש בפני
ראשונים ואחרונים מנחילי תורה בעוז ותעצומות לכל הדורות.
בשושן פורים, ט"ו אדר תעבור שנה תמימה לפטירתו.
החומר מלוקט מתוך "שבת קדש", יתד נאמן.

רגישות וזהירות

רגישותו של הצדיק זצוק"ל לכל אדם הייתה מורגשת תמיד בשיחותיו עם כל אדם ובמיוחד כאשר שוחח עם תינוקות של בית רבן.

מסופר על אישה שבעלה נפטר לא עלינו ולאחר זמן מה נולד לה בשעטו"מ נכד, אב התינוק היה בן האם שבעלה נפטר ורצה לזכות במצווה שבנו יקרא על שם אביו אך האימא ביקשה שלא יעשו כך משום שזה מזכיר לה את בעלה והדבר גורם לצער גדול. הבן היה מבולבל כי מצד אחד רצה מצווה ומאידך כיבוד הורים. פנה הבן לרב קניבסקי ושאל מה לעשות, לאחר ששמע הרב את השאלה השיב שלא לקרוא לנכד בשם הסבא על אף המצווה שבדבר משום שיש צער לאם בכך ויש להתחשב בצער ולוותר על השם.

משבת לשבת

מסופר על בעל שדה בארצנו הקדושה שעדיין אינו שומר תורה ומצוות ומחלל שבת בשדהו בהשקיה, חרישה ושאר מלאכות הקרקע. והנה בערב שנת השמיטה נדהמו אנשי 'קרן השביעית' האחראים על מלגות לחקלאים שומרי שמיטה לשמוע ממנו כי בכוונתו להשבית לגמרי את שדהו בשביעית, ולכן מבקש ליהנות מהמלגות החודשיות של הקרן.

אנשי 'קרן השביעית' פנו לרב קניבסקי בשאלה מה לעשות אם החקלאי עושה זאת לא לשם שמים אלא בגלל המלגות. שמע זאת הרב וענה 'מתוך שלא לשמה יבוא לשמה' ויתכן מאוד ששמירת השמיטה של האיש תביאהו בס"ד גם לשמירת שבת.

אש, תמיד

יום אחד חזר מרן מהתפילה בבית הכנסת, והבחין שהארון בו היה מונח הון רב של פיקדונות לצדקה נפרץ, כאשר הבחין בזה הבין שהתרחשה גניבה של סכום אדיר. אך מה שעשה - פנה והלך ללמוד שהרי כרגע אין לו מה לעשות ואם כך לשם מה לדבר על זה, הולכים ללמוד...! בסופו של דבר נגידי עם אשר שמעו על כך שילמו את החסר אך מרן אינו ידע שזה מה שיקרה, אמנם היות ובאותו זמן לא היה מה לעשות פנה למקומו והתישב ללמוד. אבל כאשר שמע שאחד הבנים לא למד מספיק כפי שנדרש, הוריד מרן את הראש כחצי שעה והתפלל מהלב. כי עבורו, לא כסף חשוב ולא כותלי הבית חשובים; מה שכן חשוב זה חינוך הילדים, ולזה היה מוכן להקדיש זמן ממושך.

צידה לדרך

בכל סיפור טמון צידה לדרך שזה העיקר מן הספר. אם כן, ניתן ללמוד ממרן זצוק"ל מהי רגישות אמיתית, לחשוב עד לפרטי פרטים ואף לוותר על מצווה לשם שמירה על כבוד האחר ורגשותיו. עוד ניתן ללמוד שאכן אולי לפעמים אנשים לא מקיימים את המצוות לשם שמים, אבל אל לנו לזלזל בכך כי יתכן מאוד ש'מתוך שלא לשמה יבוא לשמה'.

לסיום עוד משהו קטן שאם ניקח אותו אתנו לחיים כמעט ברור לי שתפילתנו תהיה מתוקה עד מאוד בפני השי"ת. וזה הבכיה על העם שלנו. את רואה חברה שקשה לה להיכנס לשיעורי קודש - תתפללי עליה. את רואה משהי שרוצה להתחזק בצניעות וקשה לה - תתפללי עליה. וזה יכול להיות על עוד אינסוף דוגמאות... אל תזלזלי בתפילה שלך כי יש לה השפעה מיוחדת בשמיים למעלה ו"כל המתפלל על חברו נענה תחילה".

משרד להכיר

פתיחה: והפעם "ונהפוך הוא" - משרד להכיר. נציין שהפעם המשימה לא הייתה קלה כלל, מדובר באנשים שעסוקים מעל ומעבר לראשם, אבל לזכותם יאמר שהן פינו לנו מזמנם היקר (מחלק קבלנו הזמנה לבית). גילנו צוות גדול מהחיים שנותן את כולו כולו לתפקיד, מעל ומעבר לחוזה העבודה הרגיל שלו, נותן את כל כולו בשביל הבנות. מה שהבאנו כאן אלו רק תמצית הדברים, הלוואי ואחרי קריאה תדעו להעריך יותר את מי שמחייך אליכן מן המשרד.

המיקום: משרד המנהל

כמה מילים ממנהל הסמינר לבנות: שמחים אנו לפגוש את הבנות הבאות באופן פרטי למשרד. שזה אפשרות לתהות על קנקנן, לראות ולהבין את צרכיהן הגשמיים והרוחניים ולראות מה אפשר לעזור להן. אמנם לא תמיד מקבלות הבנות את כל בקשתן מחמת סיבות שלא תמיד מובנות לתלמידות, אך זאת אוכל להעיד נאמנה כי הבנות לא יודעות ולא מודעות כמה חשיבה מושקעת מאחורי הקלעים להועיל לתלמידות ברוחניות ובגשמיות, ולהביא אותן שתוכלנה למצות את כוחם לעלות ולהתעלות, בישוב הדעת. הכוח להתמסר לתלמידותינו – בנותינו, מקבלים אנו מזה שרואים אנחנו את ההתעלות הרוחנית של בנות הסמינר. שזה נותן לנו אושר, שמחה וסיפוק, כדברי הפסוק: "גיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך" וב"ה זוכים אנו לראות נחת דקדושה מכל תלמידותינו כל אחת בדרכה היא.

המיקום: משרד מזכירות ראשי.

הדיירות ותפקידן:

שרי דוידביץ - מזכירת צהריים אחראית נוכחות (רק טכנית) ומודיעת ההודעות. חני קאהן - פותחת משרד, מזכירת בוקר, כרטיסי סטודנט. בתשי' קרסילשיק - ברשמי מנהלת המשרד, למעשה חולשת על הרבה דברים. וכמובן שחוץ מכל התפקידים המוזכרים לעיל הן בתפקוד שוטף של עניית טלפונים, אימיילים, צילומים, הדפסות וכמובן נותנות מענה לצוות החינוכי, מורות ותלמידות (מי עונה לכן שאתן מתקשרות!?) בכל תחום שהוא.

הלך היום:

חני פותחת את המשרד ב 8:00 בדיוק, מתחילה בשוטף – מענה למיילים וטלפונים, מביאה יומן לאחריות נוכחות, מודיעת הודעות ותולה מערכת במקרה וצריך. בתשי' מגיעה בסביבות 9:00 ודבר ראשון מוציאה את האוכל (לא בהכרח מספיקה לאכול אבל עצם קיומו מרגיע אותה:), מכינה קפה ומתחילה בעבודה. בדרך כלל זה העבודה קבועה וכן כל תקופה עפ"י מה שקשור בה כגון: קבלת אישורי לימודים למלגות, היריד, מסיבות, מערכות מגמות בתחילת סמסטר, שיבוצי לוח שנה לשנה הבאה (כמו שמבינים כל תקופת זמן בסמינר היא עמוסה – אין זמן רגוע). בסביבות השעה 12:00 מצטרפת שרי ברוגע ובאופטימיות הנצחית שלה לשטף המשימות המשרדיות. בשעה 13:15 מתחיל הבלגן האמתי, נחיל בנות עולה למשרד עם ערמת בקשות מאופקים עד אפריקה. אחת רוצה לדעת האם השיעור יתקיים, השנייה מסבירה למה מגיעה לה V למרות שלא נכחה בשיעור, ועל זה הדרך... והן ברוגע ובשלווה וכמובן חיוך ענק עונות לכל בת ובת לפי משאלות ליבה. במשך היום באיזה שהוא שלב הרוגע שב למשרד, שרי נשארת אחרונה חביבה עושה פינישים ובסביבות השעה 19:00 המשרד ננעל.

אירועים משרדיים מסעירים:

- באחת מתקופת הקבלה מתוך עומס הטלפונים התקשרו לברר לבחורה שהתקבלה לסמינר, אך לאחר מעשה התברר שזו טעות, ולמעשה לא התקבלה! לאחר התייעצות הוחלט להשאירה, והתלמידה עלתה מעלה מעלה במעלות התורה והיראה "ומעז יצא מתוק".
- יום אחד השומר עלה בבהלה למשרד ואומר להן שהתקבלה חבילה עטופה וחשודה בכניסה לסמינר מכפר קאסם, היה פחד גדול וחשש לחפץ חשוד, אך לאחר ברור מעמיק התברר שזאת רק חבילה של אחת הבנות (יותר שימת לב לחבילות שלכן אם אפשר).
- המזכירות עולות למשרד וחושבות שזה יהיה עוד יום משרדי רגיל, אך לצערן זה לא קרה. באזור המדרגות נהרות שוצפות של מים שיורדים מלמעלה ובכניסה למשרד שלולית ענקית וכל זה עקב בעיה רצינית בצנרת. וכך בין רגע הן עשו הסבה ובתור מנקות גרפו את כל המים החוצה.

משאלות משרדיות:

- נא להסתכל בשעות קבלת קהל, אכן כן, יש כאלה תבדקו!
- להסתכל בלוח המודעות לפני שמתקשרים/ עולים לשאול.
- להתקשר רק במקרים נצרכים (לא אם הרבנית אחרה 5 דקות...)
- שהמעלית תופעל סופית.
- ריצוף הרצפה במשרד הראשי ובחדרים הפנימיים.

התקופה ואתגריה:

- תקופת הקורונה- לחסן את כל הבנות, ללא משתמטות. לדאוג לכל השיעורים במרחב הקולי היה מבצע בפני עצמו, לשלוח חומרים לחוצניקיות וכו'.
- תקופת המציג'- תפקדו בבית כאימהות של שבת, את שאר בזמן בילו במשרד משעות הבוקר המוקדמות עד שעות הלילה המאוחרות.
- זמנים של ביקור(ת) משרד הדתות, מגיעה ללא התראה ומוריד להן את הלב.
- שלא נדבר על עומס היריד שבמו ידיכן חוויתן את עומס העבודה.

אורחים משרדיים:

- דוורית.
- חתול (מזהים לפי היללה).
- הורים שמגיעים ללא התראה.
- שומר.

שיחות טלפון יוצאות דופן:

- אישה נשואה התקשרה בבכי ובתחנונים לשכנע את שרי שיקבלו אותה לסמינר ללמוד הוראה, כי אם לא היא תלך למכללה! השיחה הועברה אחר כבוד לדינה אדלר לטיפול.
- שיחות זועמות מהשכנים להזמנת משטרה אם לא יהיה שקט בלילות (נא לקחת לתשומת לבכן).
- מי שזוכרת אז בתקופת הקורונה מי שנדבק בנגיף מכניס לבידוד לא רק את עצמו אלא גם את כל הסובבים אותו. היה וקורה ומשהי בסמינר נדבקה היו מתקשרים למזכירות ממשרד הבריאות בשביל לדעת על כל הבנות שהיו סביב אותה אחת, וכאן היה צריך דיוק מטורף לפרטי פרטים בת"ז של הבנות, ובנוסף התקשרו גם העירייה של אופקים ועיריית העיר של אותה בת.

משרד להכיר

סיפורון מרגש:

בתש"ו התקשרה לאחת הבנות לעדכן אותה שלא התקבלה למגמה, אותה בת הגיבה בצורה נסערת ולא כ"כ מכובדת. המזכירה בעדינות ורגישות הסבירה לה שגם אם דבר מה לא מצא חן בעיניה יש להגיב בכבוד! לאחר שנתיים שהתלמידה סיימה את הסמינר היא באה להודות לה שבזכותה היא פה, ששקלה אם לבוא ובסוף הגיעה להחלטה, אם אלה המזכירות - שווה ללמוד בסמינר הזה!

מהצוות לבנות:

סמינר אופקים הוא נכס שנשאר איתך כל החיים!

תודינה לה' על האפשרות להיות בו!

אין כמו הבנות של סמינר אופקים!

באמת הפשוטה שלכן - תודה שנאמרת מכל הלב או להפך אם התקלקל משהו, תמיד באות לספר.

עולות תמיד עם חיוך למשרד עד שכבר עדיף להשאיר את החיוך על הפנים.

מדהים לראות את השינוי שאתן עושות, רק זה שווה את כל המאמץ שלנו.

ותזכרנה שגם אם יש קשיים ודברים לא נעימים,

שוכחים והכל עובר וההרגשה הטובה של סמינר אופקים נשארת בלב,

זזה שווה את המאמץ.

אוהבות, המזכירות.

מילים חמות מפי הרבנית למשרד:

ההכרות עם הנפשות הפועלות במשרד הסמינר, כאן אין שפת סתרים גם לא מילון מיוחד כאן מדברים בשפת הלב, כל מזכירה מסורה לתפקידה ושוקדת באמונה על משמרתה, אבל מעבר לזה שותפה נאמנה לכל אירוע לכל תכנית, מושיטה יד אוהבת מעבר לתפקיד.

בתש"ו מזכירה וגם גרפיקאית ולפעמים מטה אוזן קשבת למצוקת תלמידה וברגש חם מגישה עזרה.

חני ושרי לכל משאלה קשובות ובאהבה רבה לכל משאלה נענות.

מיטל ויהודית נחבאות אל הכלים במסירות שוקדות על שבועיים בחינות.

וכך בהרמוניה נפלאה נרקמת שותפות שכולה נתינה.

מחילולון

וואי איזה שבוע עמוס עבר עלינו.. תחילת הלימודים, עורו, שבת, יריד, בקיצור לא נחנו כמעט לרגע...

אז אחרי כל מה שעברנו בתקופה האחרונה, אני רוצה רגע לשים דגש בין הטפל לעיקר, להיזכר רגע למה באתי עד לכאן. דברים שבשבילם הגעתי לעת הזאת, עד לסמינר!

אחדות - כל אחת היא חלק, משפט די מוכר פה בסמינר... זה באמת ככה! כל אחת מרוממת אותנו עוד, מוסיפה מכל הטוב שלה פשוט זכות!

בטחון - אמנם בחוץ הוא קצת מעורער, אבל בליבנו הוא ממשיך להתחזק בריבוננו של עולם.

גם כי אלך... - "ברוך הבא לנוה התלאות" נאמר לנו כשנולדנו... תפקידינו הוא רק לעבור אותו בהצלחה.

דוגמא אישית - כמה אנחנו מקבלות ממנה פה בסמינר, שנזכה לקבל ולהשריש אותה בתוכנו.

ה - חמישה חומשי תורה שמהם אנו יונקים את כל אופן חיינו, שנזכה לשמוע ללמוד וללמד לשמור לעשות ולקיים!

ויתור - עוד אחת מעוד הרבה מידות שכל אחת פה מנסה (ומצליחה!) לעבוד עליה..

זכויות - שאנחנו אוספות פה בלי סוף (ראה ערך היריד!) ובעיקר בדברים הקטנים, ההתחשבות בבנות שהולכות לישון מוקדם. גם אם עוד לא 23:00 בלילה, ועוד הרבה.

חול - לימודי מגמה - לא משנה מה אני לומדת, אם זה אנגלית או אומנות, חנ"מ או מחשבים, המטרה שלי בסופו של יום, להקים ולחיות בבית של תורה ממש! מה מקדם אותי למטרה הזאת?

טוב המליבין שיניים - כמה חשוב אצלנו בסמינר הבין אדם לחברו. אבל לא רק בעניינים של שמחה או תור לאמבטיה...

יראת שמים - דברים המסורים ללב רק אני ובוראי יודעים מהם, אחד מהם זה יראת שמים, שנזכה!

כל מקדש שביעי - אפשר לומר כ"כ הרבה על שבת. יש לנו אפשרות כ"כ טובה פה בסמינר לנצל אותה עד תומה... איפה יש עוד מקום כזה?

למענך אלוקינו - שירי קודש ונשמה שמחברים אותנו עוד ועוד לאבא שבשמיים, שנרגיש תמיד קרובות ומחוברות אליו, אמן!

מידות - טוב, בטח עולה לכל אחת לפחות עניין אחד מהשיעורים של הרב צור, יחד עם זאת המון תפילה שנצליח ליישם בצורה הטובה ביותר.

ניסיונות - שקופצים לנו מכל עבר, כן ואנחנו עומדות בהן בגבורה! הרי את מי הקב"ה מנסה אם לא את החיילים החזקים שלו?!

ספרי תהילים - שנאמרים פה כל שני וחמישי לרפואה... תראו מה כח של ציבור יכול לעשות! (לטוב ולמוטב...)

עורו - הוא היה כבר לפני כמה ימים טובים. אבל בליבנו צריכה כל יום להיות המחשבה של להתעורר ולשאול את עצמי כל פעם, מה הקב"ה רוצה ממני עכשיו? כמובן - 'שנקים באופקים קהילה של צדיקים...'

פורים בא - כמובן עוד רגע אנחנו חוזרות הביתה לשמחת הפורים, שנזכה להתחבר, לעולת ולהתעלות ולחוות את החג בצורה הטובה ביותר!

צניעות - נכון זה לא קל! אבל אני שומרת על ידה על הפנינה שבתוכי... לא רוצה לשים אותה גלויה לעיני כלי!

קידמה - צריך לדעת להשתמש בה בתבונה בצמידות להוראות גדולי ישראל.. מי ישמור עלינו מפני פגעי הזמן אם לא הם? (הצופה מרחוק...) והמבינה תבין...

רואים אותך - (סיפור הח"ח) כן כל רגע הקב"ה משיח עלינו מלמעלה, תפקידינו הוא לזכור זאת ולחיות תמיד באמונה ודבקות בו.

שיעורי קודש - מים חיים ממש! רוצות לשמוע עוד ועוד, גומעות בשקיקה כל מילה, אשרינו שזכינו!

תורניות - כן כבר כולנו מכירות את המשפט "הגשמיות של השני זו הרוחניות שלי" אבל זה ממש כן! אני פה כדי לבנות את עצמי ואת הרוחניות שלי.

"צור משענו"- המשענת
היחידה שיש לנו זה הריבונ
של עולם"
 (הרב י.א כהן, דניאלה שוסטק)

"אין יכולת קיום לשום דבר
בעולם אם זה לא משרת יהודי!"
 (הרבנית אילנה, הודיה הרצליך)

"התורה היא השירה הכי גדולה"
 (הרבנית פילץ, הודיה שמחה אלבז)

"צריך שיצא הספק מליבו
ולא שיצא ליבו מהספק!"
 (הרב שלמה זלמן, דניאלה שוסטק)

"אני משתדל להראות לכם
דברים גדולים במילים קטנות
ופשוטות"
 (הרב י.א כהן, הדסה אסתר אברהם)

"אדם שהופך את עצמו מנותן
למקבל -
זו השלימות של החסד"
 (הרבנית אילנה, הדסה אסתר
 אברהם)

"בכל חג יש חציו לד' וחציו
לכם. ביום כיפור זה חציו לד' -
כי צמים.
והחציו לכם זה בכורים,
הסעודה שאיתה מתחברים
לד'!"
 (הרב מאיר כהן, הודיה הרצליך)

"שיהיה לכם פורים כשר ופסח שמח!"
 (הרב צור)

Les francaises!

C'est deja les vacance de
!pourim

Profitez bien pendant
cette petite semaine de
vacance

Reprenez plein de forces

!Chabat chalom

Pourim sameah

Odaya Simha

להודיה אוחנה, הדסה אסתר

והדס כהן

19+1 או 18+1

גדלתן בעוד שנה! מזל טוב!

מאחלות לכם מלא הצלחה

שהשאיפה שלכם יהיה תמיד לאין

סוף

אוהבות המון ומעריכות

המתמטיקאיות

לאסתר טולדנו היקרה!

תודה גדולה על כל ההשקעה,

האנרגיות החיוביות, המחשבה, והמון דאגה

כדי שגם עם כל העבודה הרבה ליריד,

היה לנו כיף ומהנה!

כל בנות הסמינר.

לרבנית עמית היקרה!

תודה שזכינו באמא כמוך!

תודה על כל הדאגה והמסירות!

מאחלות שנעשה לך רק נחת

שבת שלום!

כל בנות הסמינר

(מקטנה ועד גדולה..)

לחני רוזדאל

תודה רבה על ההשקעות שלך להצגה

היה לנו כיף איתך

נהננו המון

וסליחה אם לא תמיד הינו בזמן...

מעריכות אותך

המציגות שלך

לטל היקרה!

תודה על ההשקעה ועל המסירות.

תודה על כל חיוך, את נותנת הרגשה כל

כך טובה לדירה.

אין כמוך!

אוהבות ומעריכות.

חדשים 1 שלך

למתמטיקאיות ה=ות!

יישר כח על הלמידה וההשקעה,

גם כשהשעה מאוחרת, והכוחות שואפים

לאפס...

הקבוצה המאוחדת שלנו מלמדת אותי

המון מעבר למספרים ומשוואות...

מעריכה המון, הדסה אסתר.

היילולים

מדור לאיחולים

ללבביות שלי ולצילי וגילי...

רק להגיד לכם

כמה שאני אוהבת אתכם

וכשוט מעריצה של כל אחת ואחת.

אין כמוכן בעולם!

שיהי לכם המון שבת והמון שלום

והמון שמח!

אוהבת אביה.

לנועה המדריכה הכי הכי!

תודה רבה על כל הפינוקים, על

המחשבה,

טוב הלב הגדול שלך ועל זה שאת

כל כך משמעותית בשבילנו.

אוהבות ומעריכות,

TEAM וילה שלך!

לQA המהממות!

אלופות!

תיהנו בבית מלא בפורים.

ולא לנסות התקפת DDOS על

המחשב בבית-

שלא תצטרכו IP חדש...

אוהבת מלא מלא-

אפרת ארליך

שני סיפורים, השגחה אחת

מרים סופר

רציתי לשתף אתכן בשני סיפורים שקשורים לתקופה האחרונה שחווינו- התרמות למען הכנסת כלה (!) ולמסקנות שזכיתי ללמוד מהם.

כשנסענו לשבת מסע, החוצניקיות שנה א, לקוממיות, לקחתי איתי פנקס של כרטיסי הגרלה לחצי קופה. ביום שישי, דפקנו על דלתות של אנשים שם.

אז דבר ראשון, היה מדהים לראות עד כמה האנשים היו שמחים לתרום. אפילו שהגענו ביום שישי ועוד בצהרים ובלי להודיע(!), הם נתנו בשמחה.

דבר שני, פעם אחת שאלו אותי לאן הכסף הולך, עניתי לקרן הכנת כלה של סמינר אופקים. הם מיד נתנו. דבר שלישי, באחת הפעמים דפקתי על דלת, ובת שהייתה נראית כבת 20-22 פתחה. שאלתי אותה אם היא רוצה לקנות כרטיס והיא ענתה לי "להכנסת כלה אפשר לתרום גם בלי חצי קופה!"

אשריכם ישראל!

* * *

בשבת בית, דוד שלי שמע שיצאתי להתרים. על כן הוא סיפר לי את הסיפור הבא:

2 נשים היו עוסקות בהתרמות להכנסת כלה. הם עשו הסכם. הראשונה שתעזוב את העולם הזה תבוא אל השנייה ותגיד לה איך זה שם למעלה. לבסוף אחת עזבה את העולם והגיעה אל חברתה בחלום. היא אמרה לה: "מה קורה למעלה- אני לא יכולה להגיד לך, אבל את זוכרת את הפעם שבה אחת מאתנו הצביע על מקום שבו יכולנו להתרים? רק על האצבע הזאת את לא מתארת את השכר שיש לנו".

אנחנו עכשיו עם היריד זכינו לקיים את מצוות הכנסת כלה בכל ההידורים, ועל כל דבר יש לנו שכר ענק!

כל הכבוד!

שיחו בכל נפלאותיו

נעמה כהן משנה ב' מספרת:

הלכתי עם אחת הבנות מהסמינר להתרים בנתיבות לקראת היריד.

לאחר 4 שעות של כמעט חוסר אונים... אחת המדריכות התקשרה אלינו ואמרה שיש מישהי בנתיבות שרוצה לתרום חבילה מאוד שווה, אך צריך להספיק לקחת את החבילה ממנה תוך דקות ספורות כיוון שהיא צריכה לצאת מהבית.

היא נתנה לנו את הכתובת ומספר הפלאפון שלה והתחלנו בחיפושים..

בסייעתא דשמיא מרובה הגענו למקום שבו הייתה צריכה להיות הכתובת (ז'בוטינסקי 359), אך גילנו שהכתובת באותו אזור לא תואמות בכלל למה שאנו צריכות (אנחנו עמדנו ליד ז'בוטינסקי 1400 ומשהו..). אפילו אנשים מהמקום אמרו שאין כתובת כזו..

המשכנו בדרכנו, סמוכות ובטוחות בד', עושות את ההשתדלות.

לאחר מרחק של חציית כביש בדיוק- גילנו משום מקום שהבניין מאחורינו הוא לא פחות מאשר הכתובת המדויקת (!) שהיינו צריכות.

וזה לא נגמר פה...

ניסינו לחייג אל האישה אבל מהר מאוד הבנו שכנראה יש טעות במספר.. (לפי הקול המופתע של האישה שענתה לנו...)

בעודנו חושבות לחזור לסמינר (כי הרי אין לנו דרך להשיגה, בנוסף לאותן דקות מוקצבות שכבר עברו מזמן..) מישהי ירדה במדרגות ושאלה אותנו אם אנו צריכות משהו.

סיפרנו לה שאנו מסמינר אופקים ותוך כדי דיבור היא אומרת: "אה, זאת אני(!)"

עלינו אליה הביתה והיא תרמה לנו ביד רחבה.

התרגשתי לראות את בורא עולם מלווה כל צעד שלנו ונוכחתי לראות שכאשר אדם עושה השתדלות- ד' מסייע בעדו מעבר לרגיל!

אם גם את רוצה לפרסם סיפור השגחה פרטית, תוכלי לפנות לשירן שהינו, דירה 10, או בטלפון: 0583277551

מילים דוממות

פלופ.

הצילו... בום!

הם זזו הצידה,

מפנים לי מקום,

תוהים לעצמם מה טבעי,

במה אני יכול לתרום...

אני קטן, פצפון,

בחוץ בכלל אין לי משמעות

אבל כאן אני קדוש וחשוב.

והנה עוד אחד מצטרף אלינו, מבולבל...

נהיה כאן צפוף יותר ויותר

ומעל הראש שלי צעקות רמות-

'שקל והמוזיקה פועלת...'

שמח להיות חלק...

היריד במספרים

יצאנו לאסוף קצת נתונים מהשטח... משהו שיתן לנו קצת הערכה לגבי הדבר המדהים הזה שנקרא יריד הכנסת כלה בסמינר אופקים... באמת, התרגשנו.

3

שעות. הזמן הכי ארוך שילדה חיפשה את אמא ביריד.

5

שירים שחזרו שוב ושוב ושוב בתזמורת הרחוב.

8

קילו בצק שנעשה בלילה אחד לטאבון ב'אהל אברהם'.

9

סוגים של בעלי חיים שהעמידו את שרותיהם לטובת היריד. טליים, צבים, דגים, תוכנים, יונים, תרנגול, עז, ארנבות, שרקנים.

12

פעמים חזרו ההצגות השונות ועלו במרץ רב.

15

דוכני מזון שונים עמדו לרשות המשתתפים ביריד. לאלה שחשוב להן הפירוט - באגטוסט, מופלטה, לחמניה ונקניקיה, צ'יפס, פיצה, פלאפל, סלט, וופל בלגי, פנקייקים, פופקורן, חטיפים, ימבמבם, ברד, אייס קפה.

80

שקלים. מחירה של האבן הכי יקרה שנמכרה בדוכן האומנות.

83

מוצרים שנתרמו ונארזו ועוצבו והתרימו והוגרלו ב'מכירה הסינית'. תודה לעוסקות במלאכה.

150

שקלים. מחירו של הפריט הכי יקר שנמכר ביריד. ציור בדוכן האומנות.

300

שקלים. הסכום הכי גדול שנתרם בפעם אחת ל'שקל והמוזיקה פועלת'. התרומה בעילום שם.

11,450

שקלים. הסכום שנאסף נכון ליום חמישי בבוקר לקופת ה'חצי קופה חצי קופה תנה נהנהנהנה נהנהנה'...

80,000

שקלים. בערך הסכום שיועבר בס"ד להכנסת כלה. הכנסות היריד המבורך ברוך ה'.

וכמובן שיש עוד כמה דברים שאין להם שיעור...

לדוגמא: מספר המשתתפים ביריד.

מספר הפעמים שבנות 'תזמורת הרחוב' חזרו על הריקודים שהוכנו מראש - (אי)מלא!

התייאשנו מלספור - איזו מסירות! תודה!

והכי חשוב- הזכויות שלך, שלי, שלנו.

מדהים כמה אין לנו מושג באילו מספרים מדובר... אשרינו שזכינו!

התרשמי

אז לאחר כל ההכנות ליריד וכל ההתרמות.
אחרי יום שלם (או הרבה יותר...) שעסקנו רק בחסד - למען הכנסת כלה.
עברנו בין הבנות ושאלנו -
מה את לוקחת איתך מהיום הזה? משהו שלמדת או התחדד לך...
תשובותיכן רגשו אותנו, בהחלט התרשמנו!

כל דקה של חסד = זהב

אני לוקחת איתי את הערבות ההדדית הנדירה!
את השמחה שלנו לעזור לשמחה של השניה!
(יהודית רינדר)

כשיש מסירות נפש – זה נכנס
גם לנפש!
(דניאלה שוסטק)

מנתינה מקבלים כח.
נתן- אפשר לקרוא את המילה
משני הכיוונים.

הכח של כולם יחד זה הרבה
יותר מחיבור הכוחות של כל
אחת לחוד.
(שרה דאום)

עם שיתוף פעולה של כולם
אפשר להגיע רחוק...
(הודיה אוחנה)

נתינה זה לב ולא כח.
כי גם כשנגמרו האנרגיות והשכל הסביר
בברור למה זה הגיוני, דווקא אז הנתינה
הוכיחה לי כמה יש לה כח.
(אפרת שושתרי)

כשיש מטרה מול העיניים - ההצלחה גדולה.

אנחנו מסוגלות להרבה יותר
ממה שאנחנו חושבות.

זכיתי להיות בסמינר מיוחד,
שמעודד ומוביל חסד אמיתי.
(סתיו נפתולוביץ)

כמה גדול כח הביחד שלנו.
גם לאנשים הכי רחוקים יש
חלק קרוב ואוהב שמוכן לתת
ולתרום למען מצוות חסד.

יש לעשות חסד, ויש לעשות
חסד בשמחה.

כשאתה עובד אצל
הקב"ה לא הגוף פועל
אלא הנשמה...
ואז- יש כוחות פיזיים
מעל דרך הטבע.
(שרה לאה ברנס)

זה מדהים לראות
איך כל אחת הוציאה
מעצמה למען הזולת את
המקסימום שלה!

למדתי שכשאדם נותן זה
עושה לו טוב ונותן לו אפילו
יותר מהמקבל.

הנתינה לאחר מרפאת את הנותן
(הודיה אוחנה)

מגילת היריד

"ויהי בימי הסמינר, הוא הסמינר שבנותיו מגיעות אליו מצרפת ועד פנמה, שבע ועשרים ומאה (בערך) מדינה. בימים ההם, כשבת הרבנית על כסאה אשר נמצא אי שם למעלה במשרד, בשנת 45 לקום הסמינר ותעש הרבנית משתה (קרי: אורז, שניצל מזונות ומיץ פטל בחדר האוכל) לכל בנות הסמינר. ויצא שם הצוות בהודעה רשמית: "בנות יקרות, לעת הזו ציפינו. לאחר שלוש השנים - היריד חוזר לסמינר אופקים. עליכן להתגייס אליו בכל הכח. פרטים יבואו בהמשך. לשובע."

אחר הדברים האלה תצאנה בנות הסמינר שבעות ומרוצות ובמרץ רב תתגייסנה לעבודה. ותתקבצנה בנות התעמולה בלילות, ותשבנה ותכתובנה המגילות אשר יפורסמו בשלטי חוצות, בחדר האוכל ובדירות. ויתנו השלטים ביד הרצות-אלו הן המתנדבות החרוצות. ויתלו שלט שלט כל דירה ודירה ככתבה וכלשונה לאמור: "לקראת כלה לכו ונלכה" ועלה הדבר בידן בהצלחה.

ותקום הרבנית בכל שבוע ושבוע ותפרסם בכרזות וברמקול "לך כנוס את כל היהודים" - כל הבנות להגיע מיד לחדר האוכל!

והבנות- תחת החופה (שהקימה התעמולה בכניסה לחדר האוכל), ומול פרסום השלטים שהציפו כל קיר וקיר עד אין בו מכיר... ובפני הקריאות והעידוד של הרבנית ואסתר ושרה לאה על התגייסות והרתמות, ויחד עם המנון היריד וריקודו- תירשם כל אחת לדוכנה וחדרה ותפקידה תחת המילים "משמרת ותפקיד קבוע" אשר השתנה בכל שבוע... ונשלוח דפים ביד הבנות אל כל ערי המדינה לאסוף, לקבץ, להתרים ולהשאיל את כל החפצים מסוכרית מנטה ועד טבעת יהלום (18 קראט!) ולהיות עתידים ליום הזה, הוא- ח' אדר ה' תשפ"ג.

והבנות הרצות יצאו דחופות לשות כדבר הרבנית. והתרומות נאספו אל סמינר אופקים והבנות והצוות ישבו לשתות מיצים וצ'ולנט ותהי ששון ושמחה!

ובלילה ההוא (לילה לפני היריד) נדדה שנת הבנות ותאמרנה להביא את ספר ההתנדבות אשר בו כתובה כל אחת ומשמרתה. ותעמול ותכין ותגזור ותעצב כל אחת את חדרה ודוכנה.

ותיגש מתנדבת מתנדבת אל המטבח ותמלא המן (קרי: מזון מוכן) חמאה (או שמן ושוקולד ושאר דברי מתיקה ומאכלים נוספים אשר הוכנו לדוכני המזון...).

ותעמולנה שעות רבות עד אשר כלו כוחותיהן ותלכנה לישון (או שלא?) עייפות אך מרוצות...

ותקצנה משנתן הקצרה בבהלה לקול הכרזות הרמקול במילים: "בוקר טוב בנות יקרות, קומו עורו ישנות, היריד מתחיל!"

ובשניים עשר חודש הוא חודש אדר ובשמונה יום בו אשר הגיע דבר הסמינר אל כל הדרום להיעשות ביום זה יריד חסד להכנסת כלה (כמתואר בשלט בכניסה), נקהלו היהודים בשער מכל קצוות המדינה וחזו ב"ונהפוך הוא" אשר נעשה בסמינר. ויכנסו ויתחילו לעבור בין החדרים ולקנות.

ויהי יום זה יום שמחה ויום טוב, יום של חסד למען הכלות.

והיום הזה נזכר ונעשה בכל דור ודור ממשפחה למשפחה, מעיר לעיר, לא יעבור מתוך היהודים וזכרו לא יסוף מזרעם. וכל מעשה גדולת הסמינר והחסד והנתינה והעשייה- הלא הם כתובים על ספר הימים למלך מלכי המלכים! (וגם כעת בעיתון אופקים...)"

בדיעותא זעליא

עליאופק

פרשת תצווה-שבת זכור

הנושא: לעת הזאת הגעת-סיכום ידיז

...כי הוא

הנותן לך כח

לעשות חיל

”

(דברים פרק ח פסוק יח)

טעון גניזה | גליון 373